

den faar sin endelige Afslutning, maa hans Afstedigelse være en Selvfølge. Hvad selve Underfølgelsen angaar, vil jeg blot bemærke, at jeg har jo ikke haft nogen Indflydelse paa dens Gang; det er jo Noget, jeg hverken har maattet eller kunnet blande mig i, og altsaa er det Spørgsmaal, hvorvidt det findes rigtigt at belægge en Person med Arrest eller ikke, et, hvormed jeg ikke har det ringeste at gjøre. Det vilde være Embedsmisbrug fra min Side at forsøge at udøve nogenjohelst Indflydelse derpaa, men iøvrigt nærer jeg ikke den ringeste Tvivl om, at Underfølgelsen ogsaa i den Henseende er ført paa den forstandigste og humaneste Maade. Der er ikke arresteret flere end nødvendigt. Man kan paa ingen Maade sige, at man har arresteret de mindre Skyldige og ikke de mere Skyldige. Arrest er bleven benyttet i saa ringe Omfang som muligt, og det har man været nødt til allerede af den Grund, at man i høj Grad har manglet Arrestlokaler for de Paagjældende. Og saa i den Henseende har Stjøn været nødvendigt, men gennemgaaende er det Princip blevet fulgt, at man ikke har arresteret Folk, som der ikke var Grund til at tro vilde sjerne sig. Folk, som ere bundne ved Familienhushold og deslige, er det Reglen, at man ikke arresterer, naar der ikke er nogenjohelst Grund til at tro, at de ville sjerne sig, hvorimod der er ganske anderledes Grund til at sikkre sig saadanne løse Personer, som ikke have bestemt Tilhold, og som ligesaa gjerne kunne være det ene Sted som det andet. Men hele Spørgsmaalet om, hvem der skal arresteres eller ikke, afgjøres af Domstolen, det er et Spørgsmaal, som jeg ikke har Indflydelse paa eller endogsaa kan gjøre blot Forsøg paa at udøve Indflydelse paa, hvilket jeg naturligvis heller ikke har gjort.

Jeg kommer nu til Spørgsmaalet om Grundene, forsaavidt der overhovedet kan anføres særlige Grunde til dette Forhold. Jeg skal ganske lade alle de Slutninger ligge, som det erede Medlem har villet bygge paa den formentlige Omstændighed, at det stunde kunne være opstaaet og udviklet under den nuværende Regjering og ikke har været tilstede før. Det vil jeg ganske lade ligge og blot bemærke, at der heller ikke er den allerringeste Forbindelse mellem denne Regjering's Overtagelse af Forretningerne og de her foreliggende Misligheder. Dersom denne Regjering havde foretaget Forandringer i Bestyrelsesforholdene eller Afstedigelses eller Ansættelser blandt Personalet derovre, navnlig blandt de Styrende eller Kontrollerende, kunde jeg endda have forstaaet, at man kunde

finde paa at rette en Vebredelse mod den nuværende Regjering i denne Anledning, skjøndt denne Vebredelse naturligvis vilde være aldeles ubesviet, thi det er klart nok, at ingen Regjering kan saaledes indstaa for de Folk, den vælger, at man kunde tillægge den nogen Skyld, om den ogsaa havde udnævnt dem, man mener have været de Skyldige. Men der foreligger jo ikke den allerringeste Forbindelse i saa Henseende; tværtimod, de paagjældende Personer ere de samme, som have været der i mange Aar før 1875. Stulde der paapeges Noget, som man kunde tænke sig fornuftigvis kunde have haft nogen Indflydelse i den Henseende, stulde det være den Omstændighed, at der i 1871 ophørte at være en lokal Direktør, idet der da foretoges den Forandring, at Direktørstillingen ved Anstalten ikke længere blev beklædt af en i Højstens bosat Embedsmand, men derimod af en Mand, der havde Bolig et andet Sted, nemlig Stiftamtmanden. Denne Forandring var imidlertid begrundet i, at Rigsdagen i sin Tid negtede Direktørgagen. Det havde til Følge, at man ikke længere kunde finde eller tripligte en Mand paa Stedet dertil, og at man derfor maatte overdrage Hvervet til den Embedsmand, man troede at kunne paalægge det, og det blev saa Stiftamtmanden. Nu vil jeg slet ikke herpaa støtte nogen særlig Vebredelse mod Rigsdagen. Det kunde ikke falde mig ind her at bruge et lignende Raisonnement som den erede Ordfører og sige, at det altsaa Altsammen er Rigsdagens Skyld. (Modsigelse af Ordføreren.) So, saaledes omtrent raisonnerede virkelig den erede Ordfører overfor Regjeringen, men det kunde ikke falde mig ind at raisonnere paa den Maade, det gjør jeg slet ikke, thi jeg vil ligefrem sige, at selv om den lokale Direktørstilling var bleven bevaret, anser jeg det for meget tvivlsomt, om han havde opdaget Noget. (Ordføreren: Det er aldeles utvivlsomt.) Nei, det kan man virkelig ikke anse for aldeles utvivlsomt. (Ordføreren: So, at han ikke vilde have opdaget Noget.) Naar, ja men saa er der jo slet ikke Noget at gjøre; jeg troede forøvrigt, at man dog kunde med en vis Grund sige, at naar der var en Direktør paa Stedet, som udøvede et dagligt eller i det Mindste et hyppigt Tilsyn, var der nogen Chance for, at han kunde have opdaget Sligt; det kunde man dog i alt Fald nok, synes jeg, i Kraft af den almindelige Opfattelse sige, men jeg siger kun, at der var Chance derfor, thi jeg er tjender, at det er slet ikke sikkert, det vilde være slet, og jeg skal i den Henseende fremhæve som en Omstændighed, der taler stærkt for, at Direktøren maatte ikke vilde have op-